

Sygn. akt III RC 234/18

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2019r.

Sąd Rejonowy w Wągrowcu, Wydział III Rodzinny i Nieletnich

w składzie :

Przewodniczący : SSR Rafał Agaciński

Protokolant : st. sekr. sąd. Anna Domagalska

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2019r. w Wągrowcu

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletnich A. G. i W. G. (1) reprezentowanych przez matkę E. B.

przeciwko P. G.

o podwyższenie alimentów

1. zasądza od pozwanego P. G. na rzecz małoletniej powódki A. G. podwyższoną rentę alimentacyjną w kwocie po 800 zł (osiemset złotych) miesięcznie oraz na rzecz małoletniego powoda W. G. (1) podwyższoną rentę alimentacyjną w kwocie po 760 zł (siedemset sześćdziesiąt złotych) miesięcznie, łącznie 1560 zł (tysiąc pięćset sześćdziesiąt złotych) miesięcznie, począwszy od dnia 22.10.2018r. płatne z góry do 10 - tego dnia każdego kolejnego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat do rąk matki małoletnich powodów E. B. w miejsce alimentów orzeczonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy z dnia 27.08.2013r. w sprawie II Ca 608/13,

2. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

3. nie obciąża pozwanego kosztami procesu,

4. odstępuje od obciążenia małoletnich powodów pozostałymi kosztami sądowymi,

5. koszty procesu pomiędzy stronami wzajemnie znosi,

6. wyrokowi w punkcie 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Rafał Agaciński

Sygn. akt III RC 234/18

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 22.10.2018r. pełnomocnik małoletnich powodów A. G. i W. G. (1) reprezentowanych przez matkę E. B. wniósł o podwyższenie renty alimentacyjnej od P. G. zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu II Wydział Cywilny Odwoławczy z dnia 27.08.2013r. wydanego w sprawie sygn. akt II Ca 608/13 na rzecz

małoletniej A. G. w kwocie 480 zł miesięcznie i małoletniego W. G. (2) w kwocie 470 zł miesięcznie do kwot po 1500 zł miesięcznie rzecz każdego z małoletnich, płatnych z góry do 10-tego dnia każdego miesiąca do rąk matki E. B. wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat. Jednocześnie złożono wnioski o udzielenie zabezpieczenia poprzez zasądzenie od pozwanego tymczasowej podwyższonej renty alimentacyjnej w kwocie po 1500 zł na rzecz każdego z małoletnich powodów.

W uzasadnieniu wskazano, że od ostatniego orzekania o wysokości renty alimentacyjnej upłynęło już ponad 5 lat i w tym czasie nastąpił znaczny wzrost potrzeb małoletnich dzieci, które są obecnie nastolatkami w wieku 14 i 11 lat. Wzrost potrzeb dzieci jest szczególnie widoczny w zakresie żywienia, ubioru, zajęć dodatkowych i rozrywek oraz kosztów transportu. Małoletni nie tylko rozwijają swoje pasje oraz uczestniczą w zajęciach pozaszkolnych, ale też chętnie spędzają czas z rówieśnikami. Na miesięczne koszty utrzymania każdego z małoletnich składają się koszty utrzymania mieszkania – 406 zł, a nadto żywienie – 750 zł, odzież i obuwie – 400 zł, rozrywka – 250 zł, kosmetyki i fryzjer – 70 zł, leki i witaminy – 40 zł, wizyty lekarskie – 100 zł, wypoczynek- 300 zł, szkoła – 120 zł, urodziny, imieniny i prezenty świąteczne – 150 zł, transport – 340 zł, łącznie 2962 zł. Pełnomocnik małoletnich powodów podniósł także, że wzrostowi uległy możliwości zarobkowe pozwanego, który z wykształcenia jest technikiem telekomunikacji, w minionych latach ukończył studia prawnicze, a nadto posiada doświadczenie w prowadzeniu własnej działalności. P. G. posiada zatem odpowiednie predyspozycje do uzyskania dochodów pozwalających mu łożyć na rzecz małoletnich rent alimentacyjnych adekwatnych do ich potrzeb, jednak z własnej woli ich nie wykorzystuje.

W odpowiedzi na pozew datowanej na dzień 20.11.2018r. P. G. wniósł o oddalenie powództwa w całości, utrzymanie renty alimentacyjnej w dotychczasowej wysokości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w uzasadnieniu wskazując, że nadal jest osobą bezrobotną i nie posiada żadnych dochodów, przy czym zdaniem pozwanego okoliczność ta jest po części winą matki małoletnich. P. G. podniósł także, że matka małoletnich zawyżyła koszty utrzymania dzieci i w żaden sposób ich nie udowodniła. Pozwany wskazał, że paragony załączone przez stronę powodową nie tylko nie mogą być dowodem na to, że produkty tam wymienione rzeczywiście zostały nabyte przez matkę małoletnich i skonsumowane przez dzieci, ale też łączne kwoty przeznaczone na zakup poszczególnych dóbr w danym miesiącu są bardzo wysokie. W szczególności zaś koszt zakupu paliwa nie odzwierciedla rzeczywistego zużycia paliwa podawanego przez producenta samochodów matki T. (...), posiadanego przez E. B., przy uwzględnieniu odległości, jakie matka małoletnich musi pokonywać w celu np. dowozu dzieci do szkół. Ojciec małoletnich podniósł także, że wraz z nimi zamieszkuje też konkubent E. B. i winien on uczestniczyć w pokrywaniu koszty utrzymania domu oraz żywienia.

Postanowieniem z dnia 30.11.2018 r. tut. Sąd udzielił zabezpieczenia na czas trwania procesu poprzez zobowiązanie pozwanego P. G. do łożenia na rzecz małoletniej powódki A. G. tymczasowej podwyższonej renty alimentacyjnej w kwocie po 770 zł miesięcznie oraz na rzecz małoletniego powoda W. G. (1) tymczasowej podwyższonej renty alimentacyjnej w kwocie po 720 zł miesięcznie, łącznie 1490 zł miesięcznie, począwszy od dnia 22.10.2018r. płatnych z góry do 10- tego dnia każdego kolejnego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat do rąk matki małoletnich powodów E. B. w miejsce alimentów orzeczonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy z dnia 27.08.2013r. w sprawie II Ca 608/13, w pozostałym zakresie wnioski o udzielenie zabezpieczenia oddalając.

Postanowieniem z dnia 26.03.2019 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy, wydanym w sprawie sygn. akt II Cz 193/19 oddalił zażalenie pozwanego od powyższego postanowienia.

Sąd ustalił, co następuje:

Małoletni A. G. ur. (...) oraz W. G. (1) ur. (...) są dziećmi E. B. (poprzednio G.) i P. G. pochodzącymi z małżeństwa, rozwiązanego przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w P., wydanym dnia 27.12.2011 r. w sprawie sygn. akt XIV C 721/09, na mocy którego wykonywanie władzy rodzicielskiej powierzone zostało matce małoletnich dzieci, zaś pozwany obciążony został obowiązkiem alimentacyjnym na ich rzecz. Ostatni raz wysokość tego obowiązku ustalona została wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

z dnia 27.08.2013r. w sprawie II Ca 608/13, na mocy którego zasądzono od pozwanego na rzecz małoletniej A. G. rentę alimentacyjną w kwocie 480 zł miesięcznie, zaś na rzecz małoletniego W. G. (1) rentę alimentacyjną w kwocie 470 zł miesięcznie, łącznie 950 zł miesięcznie.

W tamtym okresie E. B. była zatrudniona w firmie (...) S.A. w P. jako inżynier budowlany z wynagrodzeniem w wysokości około 2700 zł netto miesięcznie, przy czym faktycznie pracę tą wykonywała w (...), dokąd dojeżdżała własnym samochodem. Dodatkowo matka małoletnich dorabiała sporządzaniem na zlecenie wniosków o zwrot podatku VAT za materiały budowlane i z tego tytułu osiągała dodatkowy dochód w wysokości 50 zł – 500 zł.

Małoletnia A. miała 8 lat i uczęszczała do II klasy szkoły podstawowej, a jej usprawiedliwione koszty utrzymania obejmowały wydatki na wyżywienie - 300 zł, ubranie i obuwie - 150 zł, środki czystości i higieny - 10 zł, koszty leczenia - 110 zł, zajęcia dodatkowe - 163 zł, rozrywka, basen, kino - 50 zł, koszty szkolne - 70 zł, łącznie kwotę 853 zł miesięcznie. Natomiast wydatki na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb małoletniego W., który miał w tamtym czasie 5 lat i chodził do przedszkola, obejmowały: wyżywienie - 200 zł, przedszkole - 350 zł, ubranie i obuwie - 150 zł, środki czystości i higieny - 10 zł, rozrywka, basen, kino - 50 zł, wyprawka do przedszkola - 14 zł, zabawki i książeczki - 50 zł, łącznie 824 zł miesięcznie.

Dodatkowo małoletnich powodów obciążał udział w kosztach utrzymania mieszkania, które zamieszkiwali wraz z matką. Lokal ten położony w W., stanowił współwłasność małżeńską E. B. i pozwanego. Na koszty te składały się natomiast rata kredytu hipotecznego - 500 zł miesięcznie, prąd - 130 zł miesięcznie, butla gazu - 65 zł na trzy tygodnie, Internet - 50 zł miesięcznie, woda - 100 zł na kwartał, zaś na ogrzanie domu potrzebne było 9 t mialu w cenie po 600 zł za tonę.

W tamtym czasie P. G. nie pracował zarobkowo od grudnia 2010 r i poszukiwał pracy, a jego działalność gospodarcza była zawieszona. Pozwany posiadał zadłużenie wobec urzędu skarbowego oraz z tytułu alimentów wypłacanych przez fundusz alimentacyjny. Czasami otrzymywał drobne kwoty od swojej ciotki za pomoc w sprzątanii i robieniu zakupów, jednak nie więcej niż 50-100 zł i co do zasady pozostawał na utrzymaniu swojej matki, z którą mieszkał w P..

Obecnie małoletnia A. ma 14 lat, a małoletni W. ma 11 lat i obydwójce uczęszczają do szkoły podstawowej w W.. Podręczniki do nauki szkolnej, poza tymi do religii i języka obcego, zapewniane są dzieciom bezpłatnie przez szkołę, a celem zakupu wyprawki dla małoletnich E. B. korzysta z bezzwrotnego dofinansowanie w kwocie po 300 zł na każdego z małoletnich pochodzącego z programu (...). Na pokrycie pozostałych wydatków szkolnych tj. komitety, składki, wycieczki szkolne i podręczniki niezbędna jest kwota po 50 zł miesięcznie. Poza szkołą małoletni powodowie korzystają także z dodatkowych zajęć sportowych, co wiąże się z koniecznością ponoszenia wydatków w kwocie 100 zł miesięcznie w przypadku małoletniego W., który należy również do harcerstwa, w ramach którego wyjeżdża na biwaki oraz w kwocie 80 zł miesięcznie w przypadku małoletniej A., która obecnie nie uczęszcza już na zbiorki harcerskie. Natomiast na zapewnienie małoletnim innych rozrywek m.in. wyjścia do kina czy zakup sprzętu sportowego np. łyżworolek, niezbędna jest kwota po 80 zł miesięcznie dla każdego z nich. A. i W. rodz. G. nie wymagają stosowania specjalistycznej diety, a miesięczny koszt wyżywienia każdego z nich to kwota 450 zł miesięcznie. Żaden z nich nie musi też stosować specjalistycznych kosmetyków, zaś na zakupu środków higieny i czystości oraz opłacenie usług fryzjerskich dla każdego z nich niezbędna jest kwota 70 zł miesięcznie. Powodowie nie chorują przewlekle i nie przyjmują na stałe żadnych leków. Zażywają jedynie witaminy oraz w razie potrzeby - standardowe leki stosowane przy sezonowych przeziębieniach. Małoletnia A. korzysta nadto z porad lekarza specjalisty dermatologa, ortodonta i okulisty oraz nosi okulary korekcyjne. Miesięczne koszty jej opieki zdrowotnej, w tym zakupu leków itp. wynoszą 140 zł, zaś w przypadku małoletniego W. wydatek ten oscyluje w granicach kwoty 50 zł. Koszt wyżywienia każdego z małoletnich to wydatek rzędu 450 zł miesięcznie. Natomiast na zakup odzieży i obuwia dla każdego z nich potrzebna jest kwota po 150 zł miesięcznie. Wobec faktu, że małoletni powodowie zamieszkują w W., zaś uczęszczają do szkoły w W., gdzie odbywają się także ich zajęcia dodatkowe, są oni dowożeni albo przez K. W. – partnera E. B., który zabiera dzieci w drodze do swojej pracy, albo też przez samą E. B., która w tym celu korzysta z samochodu osobowego m-ki T. (...) rok prod. 2009 z silnikiem benzynowym. Miesięczny wydatek związany z pokryciem tych kosztów wynosi po

100 zł dla każdego z małoletnich. A. oraz W. posiadają telefony komórkowe, których koszt użytkowania wynosi po 25 zł miesięcznie dla każdego z nich.

Dzieci nadal zamieszkują wraz z matką w mieszkaniu położonym w W. i stanowiącym współwłasność małżeńską E. B. i pozwanego. Nadto zaś wraz z nimi lokal ten zamieszkuje także obecny partner matki małoletnich powodów – K. W.. Na co miesięczne koszty utrzymania lokalu składają się opłaty za prąd - 120 zł, wodę - 83 zł, wywóz odpadów komunalnych - 70 zł, TV i Internet - 100 zł, podatek od nieruchomości około - 26 zł, gaz butlowy - 100 zł, opał - 243 zł, łącznie 742 zł, czyli ok. 185 zł na osobę.

Na mocy postanowienia tut. Sądu wydanego dnia 11.07.2016r. w sprawie sygn. akt III Nsm 86/15, każdego roku część wakacji oraz ferii zimowych małoletni powodowie spędzają z ojcem i w tym czasie to on ponosi koszty organizacji wypoczynku letniego i zimowego dzieci. W 2018r. małoletnia A. spędziła z pozwanym całe wakacje letnie, a małoletni W. przebywał u niego w tym okresie łącznie przez 5 tygodni.

Od maja 2017 r. E. B. zatrudniona jest w (...) SA w P. na stanowisku inżyniera specjalisty w centrum realizacji inwestycji. Wynagrodzenie jakie matka małoletnich osiąga z tego tytułu jest zmienne i w okresie od 01.2019r. do 04.2019r. wyniosło średnio 4123,03 zł netto miesięcznie. Nadto E. B. zajmuje się także pszczelarstwem i sprzedażą miodu, uzyskując dodatkowy dochód w kwocie około 300 zł miesięcznie.

Pozwany P. G. z wykształcenia jest technikiem telekomunikacji, ale jest także (...) Wyższej Szkoły (...) I w P., gdzie ukończył studia na kierunku prawo, uzyskując tytuł magistra. Nadto zaś posiada on doświadczenia w pracy przedstawiciela handlowego i serwisanta, prowadził własną działalność handlowo-usługową, a w 2015r. przez pewien okres wykonywał pracę zarobkową, w ramach której prowadził sekretariat, zajmował się przetargami i nadzorowaniem handlowców, prowadził terminarz i magazyn. P. G. posiada także prawo jazdy kat. B. Obecnie zarejestrowany jest natomiast w Powiatowym Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna.

P. G. nadal zamieszkuje wraz z matką i ojczymem, w mieszkaniu stanowiącym własność matki i pozostaje na jej utrzymaniu. Ojciec małoletnich nadal nie łoży też na ich rzecz żadnych kwot tytułem należnej im renty alimentacyjnej.

W okresie ostatnich sześciu miesięcy Powiatowe Urzędy Pracy w W., O. i P. dysponowały ofertami pracy dla osób z zawodem:

- przedstawiciel handlowy za wynagrodzeniem w wysokości od 2800 zł brutto do 7000 zł brutto miesięcznie,
- serwisant za wynagrodzeniem w wysokości od 2300 zł do 5000 zł brutto miesięcznie,
- kierowca kat. B za wynagrodzeniem w wysokości od 2500 zł do 4000 zł brutto miesięcznie,
- prawnik za wynagrodzeniem w wysokości od 3000 zł do 4000 zł brutto miesięcznie,
- inżynier budownictwa za wynagrodzeniem w wysokości od 3500 zł do 4500 zł brutto miesięcznie,
- technik telekomunikacji za wynagrodzeniem w wysokości od 2300 zł do 2500 zł brutto miesięcznie,

oraz dla osób bez zawodu za wynagrodzeniem w wysokości od 2100 zł brutto do 3500 zł brutto.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: zeznania przedstawicielki ustawowej małoletnich powodów E. B. k. 160-162, 340 akt i koperta k. 344 akt, zeznania pozwanego P. G. k. 162-163, 341 akt i koperta k. 344 akt oraz dokumenty w postaci: kopii rachunków, faktur, zaświadczeń, paragonów, decyzji oraz wydruki potwierdzeń rezerwacji i przelewów dot. małoletnich powodów k. 6-43, 182-203, 224-226, 235, 259-291 akt; kopii kart z akt sprawy SR w Wągrowcu sygn. III Nsm 255/18 k. 45-50 akt; kopii kart z akt sprawy SR w Wągrowcu sygn. III Nsm 312/18 k. 79-82 akt; informacji z PUP w W., O., P. k. 87, 93-95, 96 akt; zaświadczeń pracodawcy E. B. k. 100, 106-107, 210-211, 234, 331-334 akt; kopii zeznania podatkowego E. B. za 2017 r. k. 101-107 akt; kopii dokumentacji z PUP k. 114-115, 134 akt; kopii dokumentacji dot. postępowania rekrutacyjnego k. 119-129 akt; kopii dokumentów dot.

zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa k. 130-133 akt; wydruków dot. samochodu osob. T. (...) k. 135-137 akt; wydruków oferty sprzedaży obuwia k. 138 akt; kopii dokumentacji medycznej oraz faktur i paragonów za opłacenie zabiegów, porad lekarskich i zakup leków. 139-155 akt; kopii wydruku z systemu (...) k. 156-158 akt; kopii informacji ze szkoły k. 227-228, 238 akt; wydruków dot. danych z Centrum im. A. S. k. 229-230 akt; wydruków ofert pracy k. 231-2333 akt; oraz dokumentów w aktach SR w Wągrowcu sygn. III RC 13/13/1.

Co do zasady Sąd dał wiarę zeznaniom E. B., na temat ponoszonych przez nią kosztów utrzymani małoletnich powodów, w znaczącej części. Były one bowiem jasne i logiczne, a nadto poparte zostały stosownymi dokumentami. W szczególności wątpliwości Sądu nie wzbudziły koszty utrzymania mieszkania zajmowanego przez małoletnich powodów i ich matkę, a wskazane przez E. B. w toku rozprawy z dnia 30.11.2018r. Sąd za zawyżoną uznał jednak ilość opału jaka według deklaracji matki małoletnich niezbędna jest na ogrzanie domu w sezonie grzewczym oraz podgrzanie wody poza tym sezonem tj. 10 t. W tym zakresie zeznania E. B. sprzeczne są bowiem z wiedzą Sądu na temat przeciętnej ilości węgla zużywanego w gospodarstwie domowym, posiadaną w związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych. Nadto zaś z przedłożonych do akt sprawy dokumentów w postaci faktur za zakup ekogroszku wynika, iż w sezonie zimowym 2018/2019 E. B. faktycznie zakupiła 3,3 t opału za kwotę 2913,50 zł, co daje kwotę 243 zł miesięcznie. Sąd uwzględnił zatem twierdzenia matki małoletnich wyłącznie do tej kwoty. Mając zaś na uwadze, że wraz z E. B. i jej małoletnimi dziećmi zamieszkuje obecny partner matki małoletnich, za uzasadnione uznać należało obciążenia każdego z domowników kosztami utrzymania lokalu w częściach równych. Sąd dał także co do zasady wiarę twierdzeniom E. B. w przedmiocie ponoszenia innych wydatków w celu zaspokojenie potrzeb małoletnich powodów. Poszczególne z nich zostaną omówione w dalszej części tego uzasadnienia. W tym miejscu wskazać jedynie należy, że w opinii Sądu nie wszystkie ze wskazanych przez E. B. kosztów utrzymania dzieci zasługują na uwzględnienie przy ustalaniu wysokości obowiązku alimentacyjnego pozwanego względem jego dzieci, a przynajmniej nie w kwotach które podała matka małoletnich.

Co do zasady również zeznania P. G. nie wzbudziły wątpliwości Sądu. W szczególności Sąd dał wiarę twierdzeniom pozwanego co do posiadanego przez niego wykształcenia oraz kwalifikacji i doświadczenia zawodowego. Również zeznania P. G. co do faktu, że zamieszkuje on z matką, która w całości ponosi koszty jego utrzymania, Sąd przyjął za prawdziwe. Należy bowiem wskazać, że żadna z tych okoliczności nie została zakwestionowana przez stronę powodową.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań K. W. oraz o zwrócenie się do pracodawcy K. W. KP (...) w W. o informacje o jego dochodach. Skoro bowiem K. W. nie jest obciążony obowiązkiem alimentacyjnym na rzecz małoletnich dzieci P. G., czy też nie jest zobowiązany do utrzymywania matki małoletnich powodów, okoliczności na udowodnienie których dowody te miały być przeprowadzone pozostają bez znaczenia dla istoty niniejszego postępowania.

Sąd oddalił także wniosek pozwanego o zwrócenie się do pracodawcy E. B. o informacje o wymiarze godzin czasu pracy i ulgach na przejazdy (...), gdyż informacji tych matka małoletnich udzieliła szczegółowo w toku rozprawy z dnia 30.11.2018 r. Nadto w opinii Sądu fakt, że przedstawione przez stronę powodową paragony wystawione były w godzinach w których matka małoletnich była w pracy nie ma znaczenia. Oczywiście jest bowiem, że część z zakupów, które obejmują te paragony mogła zostać dokonana przez K. W., który pozostaje w związku z matką małoletnich powodów i zamieszkuje wspólnie z nimi.

Wreszcie Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków E. S., S. M. i P. G. na tezę dowodową sformułowaną w piśmie procesowym datowanym na dzień 14.12.2018 r. Należy bowiem wskazać, że przedmiotem niniejszego postępowania jest ustalenie aktualnej wysokości kosztów zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb małoletnich powodów, możliwości zarobkowych ich rodziców oraz wysokości obowiązku alimentacyjnego P. G. względem jego małoletnich dzieci, nie zaś sposób wykonywania przez E. B. pieczy nad małoletnimi.

Sąd oddalił także wniosek pełnomocnika strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z wydruków wiadomości tekstowych złożonych w dniu 12.06.2019 r., jako złożony po terminie. W toku rozprawy z dnia 30.11.2018 r. Sąd

zakreślił bowiem stronom postępowania 14-dniowy termin do złożenia wszelkich dowodów oraz zgłoszenia wszelkich twierdzeń i wniosków dowodowych w sprawie, pod rygorem ich pominięcia po tym terminie.

Treść i autentyczność zebranych w sprawie dokumentów, przy uwzględnieniu wyżej opisanych uwag, nie wzbudziła wątpliwości Sądu, wobec czego uznano dokumenty z wartościowy dowód w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawą roszczenia małoletnich powodów był art. 138 krio, zgodnie z którym zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego można żądać jedynie w razie zmiany stosunków. Przez zmianę stosunków rozumie się istotne zwiększenie możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego do alimentacji, istotne zwiększenie się usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego lub istotne zmniejszenie się możliwości zaspokojenia potrzeb własnymi siłami. Przy ocenie, czy zachodzą przesłanki do zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego w myśl art. 138 krio należy brać pod uwagę wszelkie okoliczności mogące świadczyć o zmianie stosunków, a zwłaszcza możliwości zarobkowe i majątkowe stron oraz usprawiedliwione potrzeby uprawnionego.

Obowiązek alimentacyjny obciąża krewnych w linii prostej oraz rodzeństwo. Krewnych w tym samym stopniu obciąża obowiązek alimentacyjny w częściach odpowiadających ich możliwościom zarobkowym i majątkowym.

Obowiązek alimentacyjny rodziców wobec dzieci wynika z art. 133 § 1 krio, w myśl którego rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Zgodnie zaś z art. 135 § 1 krio zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu, odpowiedni do jego wieku i uzdolnień, prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskałby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody. Dzieci mają prawo do równej z rodzicami stopy życiowej niezależnie od tego, czy żyją z nimi wspólnie, czy też oddzielnie. Oznacza to, że im wyższy standard życia rodziców tym na wyższym poziomie powinni oni zaspokajać potrzeby dzieci i gwarantować zaspokojenie nie tylko potrzeb podstawowych, ale i potrzeb na wyższym poziomie. Ponadto ustawodawca w § 2 art. 135 krio przewidział możliwość wykonania obowiązku alimentacyjnego w całości lub części względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie także poprzez osobiste starania o jego utrzymanie lub wychowanie. W tym wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego (por. teza IV i VII uchw. SN z 16.12.1987 r., III CZP 91/86, OSNCP 1988r., nr 4, poz. 42 oraz orz. SN z 10.10.1969 r. III CRN 350/69, OSNCP 1970, nr 2, poz. 15).

W przypadku opóźnienia w zapłacie przez zobowiązanego świadczeń alimentacyjnych na rzecz uprawnionego, temu ostatniemu przysługuje nadto roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w oparciu o art. 481 § 1 i 2 kc.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy dojść do wniosku, że od czasu poprzedniego orzekania o wysokości renty alimentacyjnej, co miało miejsce niemalże 6 lat temu, uległa zmianie wysokość kosztów utrzymania małoletnich powodów oraz możliwości zarobkowe i majątkowe ich rodziców. W chwili orzekania o rozwodzie i ustalania dotychczasowej renty alimentacyjnej w 2013 r. małoletnia A. miała 8 lata, zaś małoletni W. miał lat 5, obecnie zaś A. ma lat 14, a W. lat 11. W tym czasie nie tylko wzrosły zaś koszty utrzymania powodów, ale też pojawiły się nowe wydatki związane chociażby z uczęszczaniem przez dzieci na różnego rodzaju zajęcia dodatkowe, czy realizacją ich zainteresowań, których poprzednio nie było. Nadto obecnie obydwójce małoletni uczęszczają do szkoły podstawowej. W minionym okresie wzrosły także możliwości zarobkowe zarówno matki, jak i ojca dzieci, który ukończył studia prawnicze i w ten sposób podniósł swoje kwalifikacje.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, że nastąpiła zmiana okoliczności w rozumieniu art. 138 krio uzasadniająca ponowne ustalenie wysokości renty alimentacyjnej należnej małoletnim powodom.

Ustalając koszty utrzymania małoletnich powodów, Sąd wziął pod uwagę zarówno wyliczenia wskazane w treści pozwu (k. 2), argumenty podniesione przez matkę małoletnich w toku przesłuchania informacyjnego, przeprowadzonego w trakcie rozprawy z dnia 30.11.2018r., jak również zeznania E. B. złożone w toku rozprawy z dnia 12.06.2019 r. oraz dowody w postaci dokumentów zebranych w toku całego postępowania. Na wstępie wskazać należy jednak, że wysokość poszczególnych wydatków podanych przez stronę powodową, podlegała weryfikacji zgodnie z doświadczeniem życiowym Sądu oraz wiedzą na temat przeciętnej wysokości kosztów utrzymania małoletnich dzieci w wieku powodów, posiadaną przez Sąd w związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych (art. 228 § 2 kpc). Natomiast niektóre z wydatków wskazanych przez E. B. nie zasługiwały w ogóle na uwzględnieniu przy ustalaniu wysokości obowiązku alimentacyjnego. W szczególności Sąd uznał, iż brak jest podstaw do obciążenia pozwanego kosztami urodzin, imienin i prezentów świątecznych dla małoletnich. Obdarowywanie prezentami stanowi bowiem przejaw dobrej woli, czy też jeden ze sposobów wyrażania uczuć. To, czy ktoś da prezent, zależy wyłącznie od niego samego. Brak jest zatem podstaw, aby zobowiązywać jedno z rodziców do finansowania w ramach obowiązku alimentacyjnego prezentów, które dziecku zamierza wręczyć drugie z rodziców (tak postanowienie SA w Warszawie z 29 maja 2013 r. VI ACz 1120/13, niepubl.). Zdaniem Sądu, przez analogię, te same argumenty znajdują zastosowanie w przypadku organizacji przyjęć okolicznościowych dla małoletnich. Sąd nie uwzględnił także wydatków na wypoczynek małoletnich. Należy bowiem wskazać, że w 2018 roku małoletnia A. spędziła z pozwanym całe wakacje letnie, a małoletni W. przebywał u niego 5 tygodni. Okoliczność ta znana jest Sądowi z urzędu w związku z postępowaniem jakie toczy się przed tut. Sądem w sprawie I. N. 312/18 (k. 79-82) oraz została podniesiona w toku rozprawy z dnia 30.11.2018r. Nadto zaś Sąd miał na uwadze, że na mocy postanowienia tut. Sądu wydanego dnia 11.07.2016r. w sprawie sygn. akt III Nsm 86/15 (k. 50), każdego roku część wakacji oraz ferii zimowych dzieci spędzają z ojcem. Za słuszne należy więc uznać, aby każde z rodziców ponosiło koszty częściowego wypoczynku małoletnich, w zakresie w jakim czas ten dzieci spędzają z nimi. W dalszej kolejności wskazać należy, że Sąd nie uwzględnił także wydatków ponoszonych przez E. B. na remont i wyposażenie pokoi małoletnich powodów, czy też na zakup nowego pieca CO. W opinii Sądu są to bowiem wydatki incydentalne, czyli ponoszone jednorazowo na zakup konkretnych dóbr. Natomiast w postanowieniu z 29 maja 2013 r. (VI ACz 1120/13, niepubl.) Sąd Apelacyjny w Warszawie stwierdził, iż pojedyncze wydatki nie podlegają zaspokojeniu w ramach obowiązku alimentacyjnego, ten dotyczy bowiem jedynie cyklicznie ponoszonych wydatków, a nie wydatków jednorazowych. Jednorazowe wydatki mogą podlegać alimentacji jedynie w ramach incydentalnie zasądzanych kwot, przeznaczonych na konkretne cele.

Pozostałe wydatki ponoszone przez matkę małoletnich tytułem zaspokojenia potrzeb dzieci, uznać należało za usprawiedliwione i tym samym zasługujące na uwzględnieniu przy ustalaniu aktualnej wysokości obowiązku alimentacyjnego pozwanego, jednakże po uprzedniej weryfikacji ich wysokość.

W opinii Sądu na zaspokojenie poszczególnych potrzeb każdego z małoletnich powodów wystarczające będą co miesiąc kwoty po 450 zł – wyżywienie, 150 zł – zakup odzieży i obuwia, 80 zł – rozrywka, 70 zł – kosmetyki i fryzjer, 50 zł – wydatki szkolne, 100 zł – transport samochodowy, 25 zł – telefon komórkowy i 185 zł – udział małoletnich w kosztach utrzymania domu. Nadto zaś na pokrycie kosztów zakupu leków i witamin oraz leczenia dla małoletniej A. niezbędna będzie kwota 140 zł, zaś na wydatki związane z uczęszczaniem przez powódkę na zajęcia dodatkowe potrzebna jest kwota 80 zł miesięcznie. W przypadku małoletniego W. kwoty te oscylują zaś odpowiednio w granicach 50 zł na opłacenie opieki zdrowotnej i zakup leków dla chłopca, natomiast oraz 100 zł na zajęcia dodatkowe. Na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb małoletnich powodów niezbędna jest zatem każdego miesiąca kwota 1330 zł dla małoletniej A. oraz kwota 1260 zł dla małoletniego W..

Sąd ustalając powyższe kwoty miał na uwadze, że choć częściowo E. B. udowodniła iż faktycznie ponosiła na zaspokojenie niektórych z potrzeb małoletnich powodów, kwoty wskazywane przez siebie w treści pozwu np. przedkładając potwierdzenia przelewów i paragony na opłacenie różnego rodzaju zajęć dodatkowych dla dzieci, zapewnienie im rozrywki, rozwijania zainteresowań czy zakupu sprzętu sportowego (k. 190-193, 196-198 akt), to

jednak w ocenie Sądu nie każda zachcianka dziecka musi być spełniona, zwłaszcza jeśli możliwości zarobkowe rodziców na to nie pozwalają. Niemniej w opinii Sądu oczywiste jest, że ze względu na wiek małoletnich, są to potrzeby jak najbardziej usprawiedliwione dla zapewnienia im prawidłowego rozwoju fizycznego, duchowego i społecznego, i w związku z tym nie można odmówić ich zaspokajania. Przy czym na ten cel tj. zarówno opłacenie zajęć dodatkowych jak i rozrywkę i zainteresowania, wystarczająca winna być łącznie kwota 160 zł miesięcznie w przypadku małoletniej A. oraz 180 zł w przypadku małoletniego W.. W tym miejscu wskazać należy, że ustalając ostateczny koszt zajęć dodatkowych małoletniej A. Sąd miał na uwadze, że w toku rozprawy z dnia 12.06.2019 r. matka małoletnich wskazała, iż dziewczynka nie uczęszcza już na zbiórki harcerskie. Sąd miał też na uwadze, że choć co do zasady dowodami na poniesienie wydatków nie mogą być paragony, które stanowią jedynie dowód zawarcia transakcji i z których nie wynika, aby te transakcje zawarła dana osoba np. matka małoletnich powodów lub by zakupione produkty otrzymali właśnie małoletni i z nich korzystali, to w opinii Sądu paragony te dowodzą przynajmniej jaką cenę w danym sklepie miały poszczególne towary. Wynika z nich np. że E. B. zakupuje odzież także w sklepach z odzieżą używaną, co znacząco wpływa na zmniejszenie kosztów zaspokojenia tych potrzeb małoletnich (k. 41). Dlatego też uwzględniając tą okoliczność oraz fakt, że choć niewątpliwie małoletni znajdują się w okresie wzrostu i ogólnego rozwoju fizycznego, to jednak nie jest on już tak intensywny, Sąd uznał, że na pokrycie tych potrzeb wystarczająca będzie kwota 150 zł miesięcznie dla każdego z nich. Również ustalając wysokość kosztów zakupu żywienia i kosmetyków oraz usług fryzjerskich, Sąd brał pod uwagę wiek małoletnich oraz fakt, że matka małoletnich nie podniosła jakoby ze względów zdrowotnych lub jakichkolwiek innych, koszty te były wyższe niż przeciętnie. Sąd miał też na uwadze, że dzieci nie korzystają już z obiadów w szkole, więc nie ma potrzeby uwzględniania tego wydatku w kosztach ich żywienia. Przy czym wskazać należy, że okoliczność ta pozostaje de facto bez większego znaczenia dla wysokości tych wydatków. Niewątpliwie bowiem fakt spożywania przez dzieci posiłków w szkole przełożyłby się na zmniejszenie kosztów ich żywienia w domu, niemniej konieczność ponoszenia z tego tytułu kosztów sprawiłaby, że ogólna wysokość wydatków na żywienie dzieci była by taka sama. Z kolei ustalając wysokość wydatków szkolnych oraz kosztów transportu samochodowego Sąd kierował się przede wszystkim okolicznościami podniesionymi przez matkę małoletnich w toku rozprawy z dnia 30.11.2018r. E. B. oświadczyła bowiem, że podręczniki dla małoletnich, poza tym do religii i języka obcego, zapewnianie są dzieciom bezpłatnie przez szkołę, a na zakup wyprawki dla nich uzyskała bezzwrotne dofinansowanie w kwocie po 300 zł na każdego z małoletnich. Przy czym wskazać należy, że już w toku pierwszej rozprawy matka dzieci zaznaczyła, że podręczniki do religii zakupuje wyłącznie dla jednego z małoletnich. Zdaniem Sądu na pokrycie pozostałych wydatków szkolnych tj. komitety, składki, wycieczki szkolne i podręczniki wystarczająca będzie zaś kwota po 50 zł miesięcznie. Natomiast wydatki na paliwo ustalone zostały przy uwzględnieniu faktu, że co prawda partner E. B. dowozi małoletnich do szkoły, jednak czyni on to niejako „przy okazji”. K. W. zabiera ich bowiem w drodze do pracy i z powrotem, gdyż pracuje w W.. Skoro zaś musiałby pokonywać tą samą trasę, nawet gdyby nie zabierał dzieci i ponosić związane z tym koszty, to uznać należało, że małoletnich obciąża koszt paliwa tylko w takim zakresie, w jakim przyczyniają się oni do ich wzrostu. Podkreślić należy, że ustalając, iż na pokrycie kosztów transportu samochodowego małoletnich powodów wystarczająca winna być kwota po 100 zł miesięcznie na każdego z nich, Sąd uwzględnił także fakt, że matka małoletnich odbiera ich z zajęć dodatkowych. Niemniej czyniąc to, wziął pod uwagę, że odległość na trasie W. - W. wynosi 7 km, a matka małoletnich użytkuje samochodu marki T. (...) z silnikiem benzynowym r.prod. 2009 (k. 7). Ustalając zaś koszty leczenia i zakupu leków oraz witamin dla powodów w kwotach 140 zł – A. i 50 zł – W., Sąd miał na uwadze fakt, że tylko małoletnia A. korzysta ze specjalistycznej opieki lekarskiej, natomiast małoletni W. nie choruje przewlekle. Nadto z treści pozwu inicjującego niniejsze postępowanie wynika, że koszt zakupu leków i witamin dla małoletnich to 40 zł miesięcznie, a koszt wizyt lekarskich – 100 zł miesięcznie (k. 2). Do usprawiedliwionych kosztów utrzymania A. i W. rodz. G. Sąd uwzględnił także koszty użytkowania przez nich telefonów komórkowych, jednakże tylko w tym zakresie w jakim ponoszenie tego wydatku niezbędne jest dla zapewnienia im podstawowych usług oferowanych przez operatorów sieci komórkowych tj. do kwoty 25 zł miesięcznie dla każdego z małoletnich. Wreszcie, jak wskazano we wcześniejszej części tego uzasadnienia, ustalając udział małoletnich w kosztach utrzymania domu, Sąd opierał się na zeznaniach E. B. złożonych w toku rozprawy z dnia 30.11.2018 r. jednakże tylko w takim zakresie, w jakim zostały one potwierdzone dowodami w postaci rachunków i faktur, przedłożonych do akt sprawy zarówno na początkowym etapie postępowania (k. 6,18,22,23) jak i w dalszym jego toku (k. 182-183, 186, 259-269 akt) i ostatecznie ustalił, że wynosi on około 185 zł miesięcznie. W tym miejscu zaznaczyć należy, że wzrost tej kwoty w porównaniu z tą przyjętą na etapie udzielania

zabezpieczenia w sprawie wynika z faktu, iż przedkładając do akt sprawy faktury za zakup opału (k. 259-261 akt) matka małoletnich udowodniła ostatecznie, że na ogrzanie domu przeznaczona jest ona średnio 243 zł miesięcznie (2913,50 zł rocznie). Mając zaś na uwadze, że wraz z E. B. i jej małoletnimi dziećmi zamieszkuje obecny partner matki małoletnich, za uzasadnione uznać należało obciążenia każdego z domowników kosztami utrzymania lokalu w częściach równych.

Jest bezsporne, że małoletni powodowie nie są w stanie utrzymać się samodzielnie, a co za tym idzie rodzice są zobowiązani do ich alimentowania zgodnie z art. 133 § 1 krio. Obowiązek ten obciąża rodziców małoletnich w stopniu uzależnionym od usprawiedliwionych potrzeb dziecka oraz od możliwości zarobkowych i majątkowych rodziców (art. 135 § 1 krio oraz art. 129 § 2 krio).

Jak była już mowa o tym wyżej, pełne usprawiedliwione koszty utrzymania małoletniej A. G. wynoszą obecnie około 1330 zł miesięcznie, zaś małoletniego W. G. (1) – 1260 zł miesięcznie.

E. B. pracuje obecnie w (...) SA w P. na stanowisku inżyniera specjalisty w centrum realizacji inwestycji. Jej średnie miesięczne wynagrodzenie z tego tytułu wynosi około 4200 zł netto. Nadto matka małoletnich zajmuje się także pszczelarstwem i sprzedając miód, uzyskując w ten sposób dodatkowy dochód w kwocie około 300 zł miesięcznie. W ocenie Sądu E. B. w pełni wykorzystuje posiadane możliwości zarobkowe osiągając średni miesięczny dochód w kwocie około 4500 zł netto.

Jest oczywiste, że pozwany, będąc świadomy ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego względem dziecka powinien w pełni wykorzystać swoje możliwości zarobkowe i majątkowe oraz w sposób odpowiedni gospodarować posiadanymi środkami. Nadto zaznaczyć należy, iż obowiązek łżenia na zaspokojenie potrzeb dziecka jest obowiązkiem szczególnym, którego realizacja powinna wyprzedzać wszelkie inne zobowiązania, czemu ustawodawca niejednokrotnie dał wyraz w przepisach. Zgodnie z przyjętą linią orzecniczą dzieci mają w każdej sytuacji prawo do równej stopy życiowej z rodzicami. Oznacza to, iż oboje rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne, w których sami żyją (por. uch. SN z 16.12.1987 - III CZP 81/86 - OSNC 1988, z. 4 poz. 42).

W toku prowadzonego postępowania ustalono, że P. G. z zawodu jest technikiem telekomunikacji, w przeszłości zatrudniony był jako przedstawiciel handlowy, serwisant i pracownik biurowy oraz prowadził własną działalność gospodarczą, a nadto w 2015r. ukończył studia prawnicze uzyskując tytuł magistra prawa. Pozwany posiada również prawo jazdy KAT. B. Niemniej obecnie ojciec małoletnich powodów zarejestrowany jest jako osoba bezrobotna, bez prawa do zasiłku. W toku niniejszego postępowania P. G. próbował zaś udowodnić, że nie jest w stanie znaleźć pracy, która zapewniłaby mu wystarczające środki finansowe do utrzymania siebie oraz łżenia renty alimentacyjnej na rzecz swoich małoletnich dzieci. Z informacji udzielonych przez Powiatowe Urzędy Pracy w W., O. i P. wynika natomiast jednoznacznie, że na rynku pracy dostępne są oferty zatrudnienia dla osób pracujących w każdym ze wskazanych wyżej zawodów, a wynagrodzenie proponowane przez potencjalnych pracodawców waha się w granicach od 2100 zł brutto do nawet 7000 zł brutto. Choć zaś trudno jest stwierdzić, czy pozwany posiada wszystkie kwalifikacje niezbędne do uzyskania wynagrodzenia w maksymalnej proponowanej kwocie, to kierując się informacjami uzyskanymi w toku niniejszego postępowania ustalono, że możliwości zarobkowe P. G. w rozumieniu art. 135 § 2 krio oscylują w granicach kwoty 5000 zł brutto miesięcznie, czyli około 3550 zł netto. Należy bowiem wskazać, że pozwany jest mężczyzną w pełni sił fizycznych i zdrowym, zamieszkuje na stałe w P., stanowiącym rynek pracy o wzmożonych możliwościach zatrudnienia, a przede wszystkim posiada doświadczenie zawodowe oraz wykształcenie atrakcyjne na rynku pracy, co wynika wprost z informacji udzielonych przez Powiatowe Urzędy Pracy (k. 94-96). Wszystkie te okoliczności prowadzą do powstania wątpliwości co do podejmowania przez pozwanego wystarczających prób znalezienia zatrudnienia. Choć bowiem P. G. przedstawił ksero poświadczenia o zgłoszeniu gotowości do podjęcia pracy (k. 114-115) oraz wydruki świadczące o tym, że brał udział w konkursach na stanowisko pracownicze w sądach i prokuraturach w P. (k. 119-128), to przy uwzględnieniu informacji z PUP dotyczących wielości dostępnych ofert pracy w minionych 6 miesiącach, chociażby na stanowisku przedstawiciela handlowego, nasuwają się poważne wątpliwości co do rozmiarów faktycznej aktywności pozwanego w poszukiwaniu zatrudnienia. Nawet bowiem biorąc pod uwagę, że P. G. posiada pewne oczekiwania co do rodzaju pracy, którą chciałby obecnie wykonywać, co wynika m.in. z faktu, że w ostatnich miesiącach skupił się na uczestnictwie w konkursach na stanowisko asystenta sędziego lub prokuratora, to będąc świadomym

ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego winien on w pełni wykorzystywać posiadane możliwości zarobkowe, podejmując pracę odpowiadającą także innym posiadanym przez niego kwalifikacjom lub nawet taką dedykowaną dla osób bez żadnego zawodu i w ten sposób zdobywać środki niezbędne na utrzymanie siebie i wywiązanie się z ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego wobec małoletnich dzieci (por. argumentacja Sądu Okręgowego w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy zawarta na stronie 7 i 8 uzasadnienia wyroku z dnia 27.08.2013r. w sprawie II Ca 608/13).

Z w/wym. kwoty pozwany zgodnie z zasadą równiej stopy życiowej, musi ponosić swoje własne usprawiedliwione koszty utrzymania, przy czym wobec faktu, że P. G. ani w treści odpowiedzi na pozew (k.110-113) ani też w toku rozpraw z dnia 30.11.2018r. i 12.06.2019r. nie podał nawet szacunkowej kwoty niezbędnej każdego miesiąca na pokrycie kosztów jego utrzymania, Sąd ustalił je w oparciu o wiedzę i doświadczenie życiowe, w szczególności zaś o wiedzę na temat przeciętnych kosztów utrzymania mężczyzn w wieku pozwanego, posiadaną w związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych (art. 228 § 2 kpc). Sąd miał przy tym na uwadze fakt, że choć pozwany zamieszkuje w P., i zwyczajowo koszty utrzymania w dużym mieście są wyższe, to P. G. zamieszkuje wraz z matką i ojczymem, w mieszkaniu stanowiącym własność matki, wspólnie z nimi się żywi, a nadto nie choruje przewlekłe, nie wymaga przyjmowania na stałe żadnych leków oraz przeznacza stosunkowo niewielkie kwoty na zaspokojenie swoich usprawiedliwionych potrzeb w zakresie zakupu odzieży i obuwia. Okoliczności te zostały podniesione zarówno w trakcie rozprawy z dnia 30.11.2018r., jak i wynikają z treści wywiadu środowiskowego przeprowadzonego w miejscu zamieszkania pozwanego, na potrzeby postępowania, które toczyło się przed tut. Sądem w sprawie I. N. 312/18 (k. 81-82).

Biorąc zatem pod uwagę to, że możliwości zarobkowe pozwanego wynoszą 3550 zł, Sąd uznał za uzasadnione podwyższenie renty alimentacyjnej należnej od pozwanego na rzecz małoletnich powodów do kwoty 800 zł na rzecz małoletniej A. G. i kwoty 760 zł na rzecz małoletniego W. G. (1), łącznie 1560 zł miesięcznie, a to w miejsce renty alimentacyjnej zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu II Wydział Cywilny Odwoławczy z dnia 27.08.2013r. w sprawie sygn. akt II C 608/13. Wobec faktu, iż w przeciwieństwie do matki małoletnich pozwany nie jest obciążony obowiązkiem osobistego dbania o rozwój i wychowanie małoletnich powodów, Sąd uznał za słuszne obciążenie go równowartością 60 % całkowitych kosztów utrzymania małoletnich A. i W. rodz. G..

Skoro zaś możliwości zarobkowe pozwanego wynoszą 3550 zł, a jego aktualnie określony obowiązek alimentowania dzieci wynosi łącznie 1560 zł, to pozostaje pozwanemu miesięcznie kwota 1990 zł, która jest w zupełności wystarczająca na zaspokojenie jego usprawiedliwionych potrzeb.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt 1 i 2 sentencji wyroku.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 100 kpc w myśl którego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone i wobec tylko częściowego uwzględnienia roszczenia, pozasądowe koszty procesu pomiędzy stronami wzajemnie zniesiono.

Na mocy art. 96 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) strona powodowa korzystała z ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych. Uwzględniając natomiast charakter roszczenia alimentacyjnego i sytuację małoletnich powodów, na podstawie art. 113 ust. 4 uksc Sąd odstąpił od obciążenia ich pozostałymi kosztami sądowymi w części, w jakiej powództwo zostało oddalone, gdyż w przeciwnym wypadku zostałyby one ściągnięte z zasądzonego roszczenia.

Sąd, mając zaś na uwadze sytuację materialną pozwanego, a w szczególności ciężący na nim obowiązek alimentacyjny, na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania go kosztami sądowymi od których strona powodowa była zwolniona z mocy ustawy.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 kpc wyrokowi w pkt 1 zasądzającym podwyższone alimenty nadano z urzędu rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Rafał Agaciński